

5464

ACC. -N:R.

Landskap: *Småland*Upptecknat av: *Filhelm Karlsson*Härad: *Kinnareds*Adress: *Färnäsgr. 21, Alvesta*Socken: *Pederslån*Berättat av: *Jakob Pettersson*Uppteckningsår: *1938*Född år *1899 i Pederslån*LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppteckningen rör

Brytugille i Odeslunda Pederslån 1888.

sid.

1-14

Järisugille i Spungsåkra, Pederslån 1922.

15-26

Täckugille i Balureyd, Pederslån

26-36

De båda senare gillena äro ~~upptecknade~~
av upptecknaren. Själva.

Skriv endast på denna sida!

36 sid.

5464

Breytegille i Odenslands Måbageri i

Pedersköv nov. 1888.

1

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

- Jassa du vill veta hur då gick te
 be ett Breytegille i min ungdom. Ja si ni
 angår ni vet då rätt ingenting om sånt
 där må näberedningen nu sen alla ma-
 skinarna kom te. Ja tänkå här å många
 fullvärdta mäniska i denna staden, som
 allri ha sitt vackra en häckli älla
 en bråta. Men så gick en sen lära se
 å kånna te att när en va angå. Då
 va ett faalit sjå må köän i gna-
 ra (kula kiden) allt ifrå en hade sitt
 dan te så va vänt å faditt. Men
 nu va då ju om ett Breytegille ja
 skall tala.

Det är 66-åriga Johanna Petersson
på Strandaberget i Videskär som berättar.
- En kväll i början på november må-
nad 1888 kom Annas i Mångsagårn
hit till minna föräldra här på Stranna-
tjärst och hon sa till mig att hon
då var i byn i byn. Vi blev glada
och sa ja för att vi var badda
(värdiga) till att få ha henne på ett kort
gille i byn. Men så var då
ju då fastslått att Annas var liksom
lite släkt till släkten. Vi läfte
Annas att vi såväl skulle komma
på Stranna ~~gården~~. Hall fyra den där
och vi ing i Mångsagårn. Där var en
kalltjag bara från byn, som var kom-

Mena före oss. Faa ⁵⁴⁶⁴ ju hade lövet (3)
lite för länge ingon vi gick hem i
från.

- Jussa ni komma nu, dej aur kaa
liasan väntat på så, men si ni kaa
ju så besatta längt å gå. Då å san-
närliken inte nämsteväj uti stranna-
täpät. Men bessa gaa å setten fram.
Eva å bara uti i kätet å dana
omå kaffet.

Då va i då stora rommet i Marga-
sagan ni gick va i dan k ära så att
så. Då va ett lekkaus slöat rom-
ske ni bra. Ja försten ni kaa val
vatt där, stuan slää ju ån, fast ån
hang å abbeddä. Utth i rommet
sta då stora slayboät å på då
hade Eva dukat fram, då ai skulle

Skriv endast på denna sida!

3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

3464
5464

4

4
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

pa. Då sa sårkaffe och kringla
 utå sletnjäl (rikta karumjäl.) Så
 sta naturligt en stupaflaska må
 brännving på baät. Karana skulle
 ha se var sing redia gick ingan
 vi got te basten. Brännvinget ha
 killit på den tien. Ja tror inte att
 då kastade mer än en bron kannan.
 Då käftes på nåbbla gäschivaregåa.
 Ja så åt vi å drack å kararna
 frent åt gåkerna, fästän di tükte
 om dom. Ja Pella på Knallana sa fir-
 resten att då va så gott på att då
 killade i varendaste lå.
 - Ja va så god å pällen te gar-
 na, frugade Eva, å se hell å må å

5464

5

frät sånne en störa kringla å la
 m i Sven Magnias i Särögans köpp.

5
 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV.

Då va nära neck skamt när vi
 kom fram till bastan, som lå i en
 gammal skedunge i Marre ånmen
 på byen. Men vi hade tre lita
 lå må ass. Den ena hängdes upp
 i bastan å di andre hängde vi i
 jaket i bastaskjulet. Di lyfte inte
 så bra som di där elektriske lom-
 pänå, som di haå nu julien. Då va
 såna därå fyrkantia glaslätta, må
 en liten fotogulampa ingi. Men
 månskåna på den Tisen va inte så
 bastskånda, som va di å nu.

Di hade särskildå beställare i
 byen. Då va omå Eriksen. Han
 hade sin omå nära bastan å så

va ju samt 5464 konam ä skäta
ellringa. I ett par tre dygn hade
man allat i besten, på ett håan
skalle va redit göä i fryta.

Höan sto i lava rent om i besten.
Då va färresten dubbellavar, då va
så ordnat att då sto en lava opp
ve taket. Då va samt ä gott i bes-
ten - om Ereksens hade allat ordnat
lit me praktia björkes konveta.

Ja va då enda frakturet, alla va al-
la di andre karar. Ja få min del skalle
bära ut håan ä fly den Te perena.
Då vill se att di skalle ka den i
länn. Ja skalle fast bära ut en
liten lagra ä håan ä lägga i bes-
testjulet. Sen fusk ja dela ut den
i så stora knappe sam di konne

Skriv endast på denna sida!

6
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

konne källa om Så snart som (7)
di konne källa. 5464 kallades för en
"krang." I flertal kallades de för kran-
na. Då gick åt två kranna te en
locke å då gick åt fjufyra locka
te en limme. Då brukte va ett
bault beting att en kar skulle
bryta en kel limme va ett ett bry-
te gille. Då va ett rätt så kall
beting, ska ju så i all sannhet
om kran va dälit rättå slla dälit
färrå. Men då gick bra, för folk va inte
så plencia å sej färr, som va di å nu.
Ja så hyste vi å bryta. Då va
ti kara å tre brälå. Då ble ett vedit
klousanne å dånande nå di sette
in gång allikapa. Då hordes rank

7
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

mannt en fjäringsoag ront om- (8)
kring. Å ja fuk sna som en liten
lösktännare må mina händer
for å hinna må. Ja då på att ja
koll på å bli lik ätte sa sa
Annas:

- Skynge de, dåka, du si väl att
daj vänta på de.

Då sa ja på sätt å vis pått på
romantiskt, alla stämningfullt
alla sa ja nu ska kallet. Di små
läblåna som spriddt sitt sken, ka-
rona, som sta dajda öva sina brä-
ta å skat från klapsanhet.

Nå då gett ett paa Tierna på bö-
jude kerana å ja må föresten å
lilla xerät vägen Te. hi häjti
å bli lik saltens (kungliga)
allihopa.

5464

- Landen ett intet Eva komma,
marrod Annas, då båja å klia i mata-
skalen.

Men rätt sen då va som Eva. Sen
kom må mållanmal. Lang var att
i en sälla.

-Ja passgorn nu å slå på ne birt
ni kanna, sa lang.

Kararna uppkörde å klafsa må bra
lona å loakade se nytra om mannen.
Di va saltena knoeta, isså vordte
di ju att Annas kade hatt brännving
om se när han kom.

Di sette oss te rötta i bark-
skjulet på många som fek kom, ertan
fick källa te gas å setta utanför
bäst di kanna. å på ni hade sett

9

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

aus jagade Eva beklagningen.

5464

10

10
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Då va såna därå kälakako
di hade på den tiden sam hang sta-
st i bekonta. I så va då små å
hemmarysta ost på. Å alla övst lå
en paunkakskit lika stora som små
gäsen. Paunkokan va utå stärkelse.
Men för då mästa hade di marata-
paunkaka se tacka källfällan.

Di smakada herlitt fastän en
fick äta färre en sen som va
frankemå. Kvarna di hade ju sitt
frångång. Di fick två stora pupa
vår, då kamma ja ikaj.

Di va gott å vila se lite må
fastän ja ska se att då ble inte
lägvarigt. Annars va snat på beuru
igen, å då fick di enre små opp så fa-
ät di kenne.

Ja så bröt vi igen. Karana portad!!
 Det är bröt. Då ⁵⁴⁶⁴ var inget ledigt ar-
 bete, mer om för dem som ville göra
 att redit. Nu var då ju så fastslått
 att då var en del som slarvade, så
 skamt som då var så gick då ju. En
 kamme ju inte veta vecka som
 hade brödet väl alla illa sen åttå
 åt, för så de blannade ju ikop hånn
 sen nå den var bröten.

Vi var ut bestan i bröt te se
 fiatisen. Då var hånn plat å då
 var vi brätta allikop. Karana
 ja Cösktänk, vi la ing hånn i
 bastou avå makten. Annas fick kån-
 ta den dåå den åtte. Å sen gick vi
 i sandes brapp hem te Hingragån.

Så jaat vi äppnadt pärren på latta (12)
 5464
 de de påjel på Harrans gatt på att de
 vedet källade i näsan. Ja ska tala om
 att ~~bedar mat~~ påjel inte va va-
 das mat på den Tisen.

Ena kade boäl dukat. Nu vankade
 de de åstasilling. å fatt fliskakäll ö kak-
 ta iskuband. å så krå te netur lit-
 tis.

Karona va soerta som salac.
 nå säken å demmet se basten.
 En del av dem kvallade se, men
 en del lätte bli. För vi om en kvät-
 tade se när en va så dära poatta,
 så brukade de taia så skarnlitt
 i sjöan.

- ja även nu bra kara, vi har
 jill slita hiat, sa Annis. Klåen

5464

(19)

13
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

va säga ä påståelsen va verk
lite dälit detta. Men va den dälit
detta så ja ni skulle ja må.
Dä ä komf som ha ställ för
därningen.

Ja, så ät dä ä dracks dä. Kararna
fick se lite mura slat konveta.
ä ätte meten fick fi kaffe ä
kringla ät kararna fick se va
sin redia gök.

- Dä enda ni ja ja sat abste
sä ä dä bok, va Annis, vis ni gjore
oss fadia se ä ja kem. Dä va såley
att ni kom ä hjälpte me må kääu
Eva skecha va see te framlinn-
men ni som ska komma hit ä skäl
Ja i maan. Ja out inte redit oss ha

Då å så då å nek best, att da
görel att spåle 5464

14

14
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Di bräka på att då försle, när
vi gick hem. Då sa så att då
redit spagde i kust.

Falia väl att då å gjest lejung-
tych, sa ja na vi kom hem.
Då sa sa inge å brucalia för
di hode i Mungagän.

5464

Grisagille i Sjugoåkra Herrgård
Hedeshår 1922.

15

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

1 april 1922 kom jag till banden Ges-
tan Andersson i Sjugoåkra för att tjäna "barn"
som det heter för en lön av fyra kronor i
månaden. Banden mottog mig välkommen
i det gråna. Och jag blev bra på gör-
da. Där mitta ju mycket nytt, som
man inte hade sett förr. Bland annat
lode jag mörke till en stor pugga, som
gick i en stia och gremade. Han var lyck-
lig som en lunn och bakom hade en viss
benägenhet att asa i smutsen.

- Long ska gresa i slätt på månen
äst long à Tidda. Åtte tisa ja locka

de må så ska kang ha utgått den (E
5464
ljusare. Ja du ja nok vela å all kün-
kä ja, du ja väl hjälpa k å rekta
na, na kang ska gisa.

Ja glödd mig inte precis åt vad
som komma skall. Men som väl
var kom jag liud rikt i frös besta-
rian. Suggan gisade en natt med en
jag ser. Både en själva käll velt
vid den stora hädelser. Ty velt
måste det vara, annars kan det till
kände att modien bitit eller ligger
ihjäl sin egen sakomma.

På sista fagra vara inte nykom-
lingarna till att börja med, men efter
hand blisc de grannar. Suggan ah
både en pusslade om den på bästa sätt.

- Det da när som vill Tioga små-⁵⁴⁶⁴grisa, sade bannen till mig. Som da
si så ä då lola släken kang jak
soen, ä ja tänka behålla vera ett
paa själva. Di här tas nä di kring
u set ällu sju veka gamla.

Ok har det ver så fenus dit nag
falt som vill Tioga smågrisar. Ty
bara fyra, fem dagar efter du bannen
er frukastberdet.

- Ja ha da gumman lolla på lista
nista veka få da slälla te kalas.
Ja kaa bestämmt me för att grisa-
na ska tas då. Så nu fara vi dem
bra tess på måndagsmornen, men
sen få di sjänga ä (sviltu at) ar-
drulligt, så att di bleä sedit solte.

ka, krs på kistmanen. Då ska (4)
ni ge dem ett ⁵⁴⁶⁴ väd pågamal, på
att di väja mår. Då kan koschl
göra ett delä alla två.

Maran i gården restade för grisa-
gillet i på lördagen var banden i Päljä
eftre brännvinet som naturligtvis
sulligt gammal och föderne äro bradite-
an osällkerligen måste vara med.

På gik vår kures sal upp för en
firvån tansfull spjuling tisdagsmorgonen.
Banden var också tidigt upps och pyro-
lade om sina griskullugor. Dagen till äro
fisk de till och med lite av margon-
mjälken oseparatorad för att deras mel-
lut höra skulle stimuleras. Och det
är ju lätt att räkna ut att säljaren
inte ädslade bort mjälken förgäves.

Egentliga grissgillet bestod av en
ordentlig frakost. Ett tidligt smörgåsar-
bord med kaffe till. Det fanns såsom
det brukade på gillen vid denna tid
fint och groft bröd, linpa. Också fanns
det sitt fläsk, stekta isterband, pins-
keror inslagd pill, strämning med msa.
Och jag fick slippa min kanyka där-
te vid kuggkubben och gå med in.
Det smakade. Det var en stor anställning
mat den annars vardagliga kosten.

Naturligtvis fick karlarna brännvin
också. De drack det i gåk och tyckte
att det var gott. Jahan i bräsen insat-
de i det gamla lagsättet att brän-
vinet aldrig kan bli dyrare än att
det är värt sina pengar.

Det var inte till att göra sig
 någon överdriven brädka. Måten
 skulle stilla synka ner och
 "då te". Karlarna blevo pigga och stark-
 vararna och stämningen blev hög.
 När de därtill blevo lite djärva i
 munnen så fanns Mian att man-
 folk å då lajaste släkte Gud har
 skapat.

Innan vi gick ut för å ta gri-
 perna fick kararna var sin gök kupa.
 Så samledes hela sällskapet i la-
 dagården framför pianon, där de
 små gris kulningarna måtta och be-
 låtna efter skrovalet för någon
 timme sedan, gypande spränga om-
 kring. Det blev verklig folkbräng-

frångesel närmast stann. Bar och (8)
en ville ha sig ⁵⁴⁶⁴ en galt, för si
sagrisarna ha rekykte om sig att
våka sända. Och innan man blev
ned i kätten ville man först öv-
tyga sig om att man verkligen
valde rätt kön. Och detta var ju inte
så lätt då de yttre tecken på de
små djuren i detta fall inte bara så
bäst stora. Men borden själv
hjälpte till att peka ut vilka som
var galtar.

- Den där där hatte då å en galt,
sade han. Ja känner igen honom den
Antan på Käja va lös å gällde
honom för någon vecka sen.

5464

9

23

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Jakau i bräsen var inte så duktig
eller bekväm att han lät frantikuren
gå företräde. Han klev först ned
i stian. Hans blickar föll på en
galt av medelstarklek. Den skulle
han ta. Den såg ut Till att vilja
bära bra. Också sågde den ju inte
allt för mycket.

Man tog sets och sprang så
fort han kunde fram och såkte
fånga grisen. Men denna sprang rätt
emellan benen på jakau och försökte
den andra sidan. Nästa gång gjorde
de ett utfall lyckades det bättre.
Han fick Taqi grisen i bakskan-
karna och svängde sig måda samt
över påttas stängsel med sin skri

Kände och sprattlande bårda i händerna.

5464

- Då va en fin gris då, gravade sig Jansson-Mian. Då va just den som ja hade ämnat att ta.

Nästa gång klev Jansson-Mian ner i stian. Han va seklis år, men han beträdde inte gärna någon annan att ta gris åt sig. Då hade det lätt kunnat bli otur med den under hela uppväxttiden. Han gjorde ett par sorglustiga försök mat en galt, men misslyckades. Grisarna sprang villos och förbrände omkring och suger som fött dem till världsa uppgor riktiga ängesskri, där han sprang omkring i kätten see se.

Skriv endast på denna sida!

24

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Slutligen fick Mia få att bli en sopp (11)
från kätten, under det att banden fick
gå ner och infänga galten åt henne.

Så klev de ner i stian en efter
en och tog sina grisar all under ett
baldigt skrikande. Alla strävde efter
att få galten, så att mat slutet var
det bara saggas kver. En saggas, då
ä minsann inte mycket ä ha "så den
siste som klev ner i kätten." "Di bara
läpa ä djuklas när di bliå stara."

Ja så var då till sist alla grisar-
na tagna. De vägdes och stappades
i påsar eller i lädar, alltsammans
man hade haft med sig att ha som
i. De fick bara i sina färqvel medan
man gick in på galler liges för plägnad.
Denna gången bankades det kaffe

kakor och gäk. Någon sa Karlens Tejt.
På mycket att ~~164~~ han blev nästan full.
Grisakalassen vara alltid haliga och
eftersom längtade utan dem som använde
sprit. Och man kan inte säga att
grisagillet i Ljungskra var härt.

Nästan allra sist belades griserna.
Jalan i Bräcken frögade vad de kastade
och när banden sedan begärde, försäk-
te ett par av de modigaste att preta.
Men det gick inte.

På fara de var och en på sitt håll.
Banden sketsade ett par som skulle åt
samma håll och som hade lång väg.
Jag ställde mig åter vid min
magge kall och kaskade blåbuckaluber
så att det stod härliga till. Men inom
i svinkatten gick starryggan och små-
brök. Han påjde vil efter barnen sina som
så hastigt och lustigt blivit skingrade åt alla håll.

Täckegille på Fästegården i Poleröd

5464

Hedestämman 1914.

27
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

1914 byggde Waller på Fästegården
om sin Hedegården. Han väckte den med
nygulad spån. Han lejde in till för detta
arbete utom han ställde till må ett
Täckegille, för att det inte skulle
kosta så mycket pengar.

Så en kväll fram på sommaren
kom en av hans pojkar ner till värd
å bad att för i joy skulle gå dit da-
gen efter. Och det lovade vi att
göra.

När vi kom dit vid ältid tiden var
berdet dukat i det stora rummet.
Det var till att säga med frukost till bara

6 - 7 småpajkar och en kullan fjortio
karlar.

- Gasse gaa, källan te gae nu!

Det var bondmaren, som med dessa
ord bjöd oss att laga för oss av det
kuset förmodade. Vi tackade och greps
anriktningarna an med frejdigt mod.

Det berjades med frukost i vattig
stil. Bordet var dukat med bröd, smör
och såvel. Bröd fanns det av tre sorter:
groft linsebröd och fint bröd, bekat
av kemmasittat rågmjöl. Poolit var av
flera sorter. Där fanns hackesylda, kält-
bullar, pilsallat, katta ägg, stekt
strömming, m. m. Och så dracks det netur-
ligtvis kaffe till förstås. Vi fick inte
alla rum omkring bordet utan en del
av oss fick sitta vid särskilda småbord

Men det förnämsta⁵⁴⁶⁴ var inte maten, 3.
Ätminstone för de flesta. Det förnämsta
var drycken, eller rättare sagt bränn-
vinet. Det hade bonden fått lov att
ta hem åtskilliga liter. Utan brännvin
hade ett dyglt väckgille nästan varit
otänkbart. Innan ked kavlarna såkert
med det har mycket starkvarar bon-
den hade häft hem.

- Han snötte väl ha massna en
halv liter på pason, annas ända för
gukelitt, hade de såkert sagt pinsk-
mallan.

Om fick kavlarna var sin redi seep
till maten. Och efter maten fick
de var sin riklig kaffegöte. Det "väs-
te" idom, som det heter på bygden
mål, så att när vi gick ut för att

härja arbetet, så vara de rätt på⁴.
munttra.

5464

30

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

På bājade arbetet, Karlerna delade
upp sig så att det det blev två i
varje lag. Den ene av Karlerna i laget
skulle "brä" spånen och den andre skulle
spika så fast, spika fast den. De små-
pajker hade till uppgift att bera upp
spånen på taket. Det var ett hårt och
ansträngande arbete. Taket var ganska
hårt, åtminstone. Om man skulle ända
upp till ryggingen. Men som vil ha,
så får man ju härja nere vid kaffsen
och läcka uppät.

Taket var föret² läktat, med åsar
som banden huggit i skogen och sedan
lätit klyva vid sågen i Odinslunda.

De första sticketorna skaras av på mit-⁵
ten. Det behöves inte på långa vill
att "kapsa" med, som det heter. Sticketorna
vara omkring en aln långa, och man
"sköt" varje sticket omkring sex Tum.
Det vis säja att när man spikal fast
ett lager med sticket utefter en så
sköt man upp nästa lager av sticket
sex Tum. Jagret blev härigenom fyr-
dubbelt. Varje våd av sticket kalla-
des för flaska, och på skämt kallade
en och en annan det för patell.

Det var ett redit liv och rörelse
på taket och nedanför. Gubbarna
pratade och skämtade; konrarna
bullrade och slag. Det var som arbetets
håga visa vidligt.

Det gick till ~~164~~ halv elvtiden, 6.
Så kom bondmoran ut och serverade
in oss lite sloakaffe. Nu vandades
det kaffe och stora ~~brödar~~ vichullar
och andra kakor. Det åt och dracks och
karlerna fingo var sin gick efter åt.

Så var det till att arbeta ett par tim-
mar, sedan var det middag. Potatis och
stek med fruktsoppa, kall av kentar-
de fruktbitar, som efterrätt. Naturligtvis
fingo karlerna sig ett par riktiga pepar till
maten.

Vid fyrtiden på eftermiddagen dracks
eftermiddagskaffet och vid sex tiden på
kvällen var lakat färdigt. Härfter
började det egentliga kalaset.

Det började med ett smörgälsbord till
det man hade till frukosten. Det var bara
den skillnaden att det fanns mera sor-

5464
 krs saest på berdet Karlarna fingo
 nu var sin flaska öl till maten och
 nu sup till varje smörgås. Föroverigt fem
 det också saajdricka på berdet, köpt från
 bryggerierna i Kävlinge.

Stämningen kan betraktas som låg.
 Det åt och dracks och skälades. Gulberne ble-
 de nytra och pigga om starkberarna, det
 skämtades och berättades historier. Knutens
 Malmberg drag ett par lustiga historier
 från Kranabergs tid och Pitter i Skiptun
 berättade ett par händelser från den tid
 då han arbetade som daller i Korrland.
 In. Del av karlarna talade om det stora
 kriget och en del uppköll sig vid
 lantbrevet, huruvida grädan höll sig,
 huru fort grisarna växte, och huru mycket
 korna mjölkade. Men Joen på Ryet, som

va fastå/idiat/ bara åt. Han blappade (f.
5464
händerna i förljusning över varje reyt
som kom in från köket och sade: Ah,
vi få ännu mer, åt vi få ännu mer.

Och Joan hade rätt: vi fick mer.
Smörgåsarna hade inte blivit sjunka
djupt färran berdet bakades med potatis
och skik, bruna bönor, makkaroner, stuvad
morötter och god vet allt.

Efteråt kom efterrätten. Ostkaka,
kräm, pannkaka, såsast, päron m.m.
När efterrätten var äten var alla på
mätta så att man kunde spricka.
Men Johan på Reyt han gick och gläntade
på köksdörren och frågade: Ah, ä då inte
mer? Och när det inte var mer,
så gick han och lag en grov limpebröds-
skiva från en bricka som blivit koerflömd

pi byran framme vid den ena gavelväggen. (9
gen. Han hogglade i sig skivan precis
som om han inte hade sett mat på åtta
dar.

5464

35
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Till mat och efterätt hade det inte
sparets på brännvinet. Karlarna började
bli högrästadade och sinnliga i ägonen.
Fata genlampen som hängde i taket,
seesade och brann. Skänket och priset sorla-
de och luften börjades att kännas tung.
På slutade balaset med kaffe och kakor
och en gök för dem som gagnade sådant.
Jahan pi Reyt använde inget. Han första
att det var galst, liksom han var för-
stå.

-Turser luskä, nu få då ni grot i da, då
å då enda ni få på banden, när ni
vid elvabiden bräta upp, för att gå hem.

Men bandmännen skickade (10)
5464
brev till Karlernas gemmar att de skulle
komma till Låstragårde blottan P nästa
dag, för då skulle det sasom sed var
i arken bli efter kalas för freuntimren

När vi gick hem sjöng jag en lustig
visa om en skräddare som skulle gå
kväts över sjön för att hälsa på sin
fästna Johanna. I sen var emellertid
så svag att den brast och "skräddaren
dramp i hållet och drunknade som en
katt."

Jag förvånade mig över att gamla koder
kunde ge sig till att sjunga visor. Jag tyckte
att det inte passade. Men så rann mig
ett i byggen ofla använd ord står i sinnet.
Där vinnet går in, där går pekkt ut.